

Reïntegratiecontracten naar de markt

D.J. van Putten

Onlangs maakte het LISV de nieuwe condities bekend waaronder UVI's reïntegratiecontracten dienen aan te besteden voor werklozen en arbeidsgehandicapten. Met een aanbestedingsprocedure wordt gepoogd de marktwerking zo transparant mogelijk te introduceren (zie: www.lisv.nl). Aanbieders moeten aannemelijk maken dat zij in staat zijn om minimaal 35% van de cliënten te plaatsen in een dienstverband van minimaal zes maanden. Dit plaatsingspercentage wordt bepaald door het aantal geplaatste cliënten te delen door het aantal cliënten waarvoor het arbeidsintegratieplan geaccordeerd is. De opdracht wordt gegund aan dat reïntegratiebedrijf dat de economisch voordeligste aanbieding doet. De voordeligste aanbieding wordt beoordeeld op basis van plaatsingspercentage, prijs, doorlooptijden, in het verleden behaalde resultaten, en vakbekwaamheid van personeel. Het LISV wil daadwerkelijk de markt inzetten om arbeidsparticipatie te vergroten. Deze poging is de moeite waard. Gemotiveerde cliënten dienen volop aandacht te krijgen van gekwalificeerde begeleiders. Toch zijn er enkele kanttekeningen.

Uit de procedures blijkt niet ondubbelzinnig hoe het resultaat wordt berekend: minimaal 35% van de doelgroep waarvoor het contract wordt aangegaan of minimaal 35% van de groep waarvoor, na de intakeprocedure van de opdrachtnemer, een arbeidsintegratieplan geaccordeerd is? Een hoog succespercentage bij deze laatste 'afgeroomde' subgroep zou ver

onder de 35% van de totale doelgroep kunnen uitkomen. Wat gebeurt er met de rest van de doelgroep waarvoor het contract is aangegaan?

De UVI's gaan de kwaliteit van de reïntegratiebedrijven beoordelen op grond van de schriftelijk aangeleverde informatie. De te volgen procedure staat open voor een grote variatie in oordelen van UVI's over vergelijkbare informatie. Wat te denken van de zinsnede 'het in dienst hebben van vakbekwaam personeel is een factor die in belangrijkheid toeneemt naarmate de te reïntegreren doelgroep beschikt over meer specifieke aandoeningen'? Is de economisch voordeligste aanbieding in die situaties een minder centraal gunningcriterium?

De rol van de cliënt blijft onderbelicht. In het kader van de kwaliteitsborging wordt van aanbieders gevraagd klachten over de begeleiding volgens een vooraf afgesproken procedure te behandelen. Maar is het voor de bescherming van de cliënt niet beter een uniforme klachtenprocedure voor alle contracten voor te schrijven met een onafhankelijke commissie?

Welke prikkel er is voor de UVI om te streven naar succesvol plaatsen van cliënten? Het antwoord daarop moet uiteraard niet in de aanbestedingsprocedure worden gezocht, maar lijkt wel van belang voor optimale prestaties.

Een evaluatieonderzoek lijkt zinvol, met als hamvraag of de beoogde transparantie inderdaad gerealiseerd wordt en de cliënten voldoende centraal staan.

INHOUD

Onderzoek

Heeft het overheidsbeleid, van TAV tot REA, wel effect gehad?

J.J.M. Besseling, E. Brouwer, M.J. van Gent

162

Opinie

Verzekering en financiering van de gevolgen van beroepsziekten: enkele ontwikkelingen

M.Faure, T. Hartlief

169

Richtlijnen voor de bedrijfsarts

Handelen van de bedrijfsarts bij werknemers met psychische klachten

Geautoriseerde richtlijn, 28 januari 2000

175

TBV in Outline

183

Agenda

184

Verenigingsnieuws

NVVG

185

NVAB

188